

stiftelse og Assurancesvig. Medens Citanten derpaa hensat arresteret indtil den 27de November sidste Aar, opstod der endvidere Mistanke mod ham, dels for, medens han tidligere havde været Forpagter af Brødbæk Mølle, at have gjort sig skyldig i bedrageligt Forhold ved at beordre Møllersvende, der arbejdede for ham i Møllen, til til hans Fordel at tilbageholde mindre Dele af de Sædevarer, der bleve indleverede til Maling, mod kontant Betaling, dels for en Gang i samme Tidsrum at have tilbageleveret Havreskraaning i Stedet for Bygskraaning, altsammen til en Værdi af nogle faa Ører. Dette er Præmisserne. Saa hedder det videre i Dommen: „Da der paa den anden Side hverken under den kriminelle eller under nærværende Sag er oplyst noget om, at den mod Citanten rejste Mistanke om at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse eller i de Forbrydelser, for hvilke han som nævnt aktioneredes, har været ugrundet, findes det efter Omstændighederne ikke at kunne statuere, at den i bemeldte Lov af 5te April 1888 § 1 opstillede Betingelse for det der omhandlede Erstatningskrav, at det efter de fremkomne Oplysninger maa antages, at den paagældende er uskyldig i den Forbrydelse, for hvilken han har været fængslet, er til Stede.“ Han frikendes fuldstændig af Overretten, og alligevel paa- staar man, at Mistanken ikke har været ugrundet, og derfor kan han ikke faa Erstatning. Endelig ved jeg, at der fra den ærede Justitsministers Side, da det forhandlede i Finansudvalget, er blevet anført, at han tidligere har været domfældt.. Han har faaet 5 Gange 6 Dages Vand og Brød, men det ligger næsten 40 Aar tilbage i Tiden, og jeg antager, at naar en Mand har be- gaaet en Forbrydelse — jeg ved for Resten ikke, for hvilken Forbrydelse han den Gang blev dømt — og han har afsonet sin Straf, var han dermed fri. Men næsten 40 Aar efter bliver der rejst en Sag mod ham paa en ugrundet Mistanke, man holder den 80-aarige Mand i Varetægtsarrest i 7 Maanedere, uden at der for Overretten kan konstateres en eneste Grund for Domfældelsen ved Underretten. Naar saaledes alt vidner om hans Uskyldighed, kan jeg ikke forstaa, at man vil nægte ham Erstatning. I hvert Fald synes det mig, at naar Overretten har nægtet det, saa burde den ærede Minister have givet ham fri Proces til Højesteret. Der synes mig at have været al Grund for den ærede Minister til at gøre det, navnlig i disse Dage, hvor den ene Sag efter den anden kommer frem

som Bevis paa, hvilke Overgreb der gøres fra Underdommernes Side over for Mennesker, paa hvem Mistanken er kastet. Alle de Afsløringer, der ere fremkomne om Underdommernes Overgreb, vise, i hvor høj Grad Retstilstanden er usikker, og i hvor høj Grad Befolkningen er voldgivet tilfældige Dommeres Luner og forudfattede Meninger om Tilstedeværelsen af større eller mindre Skyld. En saa utilbørlig Tid som 7 Maaneders Varetægtsarrest, hvorefter er fulgt Domfældelse ved Underretten og fuldstændig Frifindelse ved Overretten, forekommer mig nok at maatte gøre enhver Justitsminister betænkelig ved Sagen og opfordre ham til i det mindste at lade Sagen komme til Højesterets Afgørelse for at skaffe Klarhed, om dette muligvis paa ny er et Led i hele den Kæde af Overgreb, som finder Sted fra Underretternes Side. — Jeg kan jo ikke vente, at Tinget skal gaa med Forslagsstillerne af Ændringsforslaget, det er jo nu en Gang Skik, at naar et Udvalg gør en Indstilling, faar man ikke Tinget til at gaa derimod, og jeg tør derfor ikke, uden at der skulde komme samstemmende Udtalelser fra den anden Side, lade Sagen gaa til Afstemning, men inden jeg tager Bestemmelse om, hvorvidt jeg vil tage Forslaget tilbage eller ej, vil jeg dog gerne høre, hvilke Udtalelser der maatte komme fra den ærede Ordfører.

Thomsen: I Anledning af Indstilling Nr. 2 (Betænkningens Nr. 53) om Oprettelse af et Apotek i Haverslev vilde jeg gerne sige et Par Ord. Jeg er selvfølgelig Finansudvalget taknemmelig for, at det gør Indstilling, som sket er, og jeg haaber ogsaa, at denne Indstilling vil blive vedtagen. Men jeg vilde gerne udtale det Haab, naar denne Sag nu bliver henvist, at den ærede Justitsministers Overvejelse da maa føre til, at der bliver oprettet et Apotek i Haverslev. Det er maaske lidt vanskeligt for de Folk, der bo i Byerne, at forstaa, hvilken Gæne det er for os Beboere paa Landet at have for langt til Apotek. For noget over en Menneskealder siden var det lige saadan, for saa vidt det gjaldt om at søge Lægehjælp; vi maatte mange Steder køre 3—4—5 Mil efter Læge. Dette Forhold har forandret sig i betydelig Grad i den sidste Menneskealder. I den By, hvormed der her er Tale, Haverslev, har der nu i en Menneskealder været en praktiserende Læge, som har haft en meget stor Praksis. Man vil da kunne forstaa, at det er meget uhyggeligt for Folk, navnlig i kritiske Sygdomstilfælde, at skulle